

ŠOLSKO
GLASILO

MOSTOVI

2018-19

USTVARJAMO ZGODBE

MORSKA DEKLICA Z IMENOM STELA

Nekoč je živela morska deklica z imenom Stela. Stela je bila princesa. Imela je samo še očeta, ki je bil kralj. Princesa vsak večer gleda v nebo in prosi zvezdo Večernico: Zvezda Večernica, prosim te, hočem imeti noge. Zvezda pa ji odgovori: Ko videla boš zvezdni utrinek, boš imela noge, ko jih ne boš hotela imeti več, primi obesek na zapestnici in dobila boš spet rep. Stela je to upoštevala.

Tako je bila Stela lahko morska deklica in sproti tudi človek. Bila je zelo vesela.

Leni Papler Štancar, 2. b

ZELENA KAPICA

Nekoč je živela zelena kapica. Zelo rada se je vozila s skuterjem. Imela je mamo Ivano. Nekega dne je bila njena babica bolna, zato se je odločila, da ji bo odnesla čaj in pecivo. Vzela je skuter in se napotila skozi gozd. Nekje sredi gozda se je spomnila, da lahko babico razveseli z rožami. Ustavila se je in se malo oddaljila od skuterja. Ko se je vrnila, skuterja ni bilo. Mislila je, da ji ga je nekdo ukradel. Potem je malo raziskovala, a ni našla ničesar. Iskala je po celem gozdu. Potem se je domislila, da ga je mogoče ukradel volk. In res. Volk ga je ukradel. Sklenila je, da poišče volka. Napotila se je skozi gozd. Ravno takrat je srečala lovce. Povedala jim je zgodbo. Lovci so se z zeleno kapico povzpeli po lestvi na opazovalnico. Tako so našli volka. Lovci so začeli streljati, ker so žival že dolgo časa iskali. Ko so se znebili volka, je zelena kapica dobila svoj skuter in se končno odpeljala k babici. Z babico sta pripravili piknik na dvorišču. Zelena kapica je babici vse povedala.

Andrej Langus, 2. a

TRI SESTRE

Nekoč so živele tri sestre. Najstarejša je bila nagajiva, drugi dve sta bili prijazni. Nekega dne se je zgodilo, da je najstarejša sestra zaspala za vedno. Sestri sta jokali. Naslednji dan

jo je prišel princ in najstarejšo sestro poljubil. Oživela je in tako sta srečno živela do konca svojih dni. Tudi drugi sestri sta našli vsaka svojega princa.

Neca Snedic, 2. a

O MORSKI DEKLICI NAJI

Morska deklica Naja je bila zelo radovedna. Nekega dne se je odpravila v morsko globino in tam srečala morskega psa. Zbežala je. Potem je zagledala morski grad in vstopila. Tam je zagledala

morskega princa in ta jo je vprašal, če bi bila njegova žena. Morska deklica Naja je odgovorila, da bi bila z veseljem njegova žena. Poročila sta se in tako srečno živela do konca svojih dni.

Tinkara Aljančič, 2. a

POŠAST

Za devetimi gorami je živela pošast, ki je pojedla vsakogar, ki je bil poreden. Nekoč se je prebudila in pojedla Jaka, majhnega otroka. Nato jo je ujel in pokončal njegov starejši brat Primož. Pošast so nagačili in jo razstavili v muzeju.

Jakob Kralj, 2. a

NAJBOLJŠI KUŽA

Najboljšemu kužku je bilo ime Aron. Imel je dobro lastnico Olivio Babić. Vsak dan sta šla na sprehod. Nekega dne je bil lep dan, zato sta šla na morje. Peljala sta se s kombijem. Uživala sta. Vsak dan sta dobila kokosovo pijačo s slamico in dežniček. To so bile najlepše počitnice.

Olivia Babić, 2. a

BUČA

Gospodinja je bila navdušena nad velikimi bučami. Govorila je, kako velike, okrogle in prelepe so njene buče. Nad njenimi bučami sta bila navdušena tudi psička Zala in konj Sivko. Ker so buče postajale vedno večje, so se okoli njih pričele zbirati ose. Gospodinja je začela premišljevati, kako bi se jih lahko znebila. Brenčanje os je šlo psički Zali in konju Sivku zelo na živce. Psička Zala je s tačko zamahnila proti osi in pri tem udarila po buči, konj Sivko pa je s kopitom udarjal po tleh tako, da so se razletele še ostale buče. Zala in Sivka je zaskrbelo, kaj bo rekla gospodinja. V tistem trenutku je gospodinja zavpila, le kaj sta ušpičila ter se pri tem nasmehnila, saj ji sedaj ne bo treba sami pospravljati buč. Za nagrado je Zali in Sivku spekla bučno pito.

Žan Lang, 2. a

TRIJE PUJSKI

Trije pujski so šli v gozd. Hodili so in srečali deklico Lano. Srečali so tudi krave. Malo naprej so zagledali hišo. Potrkali so. Vrata je odprla Lara, ki jih je pogostila. Nato so šli naprej in videli lisičko in zajčka. Ko so tako hodili, kar naenkrat niso vedeli, kje so. Izgubili so se. Našel jih je lovec in jim pomagal.

Manja Gros, 2. a

TRIJE PUJSKI

Na naši kmetiji je danes veselo, ker smo dobili tri pujske. So rožnate barve z zavitimi repki in majhnimi ušesi. Zelo radi čofotajo v blatu za hišo. Ker so zelo razigrani, je eden od njih padel v vodo. Ker vode ne mara, je začel glasno cviliti, da sem ga morala rešiti. Zelo rada jih imam.

Lara Šober, 2. a

TRI PTIČICE

Tri ptičice so letale naokrog in ena od njih reče, da je lačna. Druga odgovori, da nimajo nič in predlaga, naj si kaj poiščejo. Srednja reče, da je nekaj našla in to je skorja kruha. Potem pa jo pojejmo!

In res, pojedle so jo in postale zelo močne. Lahko so dvignile zelo velik kamen. S to močjo so živele srečno do konca svojih dni.

Sara Ana Meglič, 2. a

Neva Peternel, 1. a

Taja Pucelj, 1. a

PRINCESA LABOD

Nekoč je živel princeza Katarina. Bila je spremenjena v laboda, ki se ob polnoči do ene spremeni v človeka. Takrat jo mora princ poljubiti. Princeza Katarina plava v gozdnem jezeru. Okoli jezera je ogromno obzidje. Pred obzidjem straži velik zmaj. Nekoč pa prijezdi princ Gašper z mečem in princeso reši. Živela sta srečno do konca svojih dni.

Hana Valjavec, 2. b

GROZNI ZMAJ IN PRINCESA NIKA

Nekoč je živel kralj, ki je bil že zelo star. Imel je hčerko Niko. Princeza Nika je bila najpametnejša in najlepša v kraljestvu. Živel je tudi grozni zmaj po imenu Grizli. Nekega dne pride zmaj do gradu in kralj ukaže, da se umaknejo. Ampak zmaj ukrade princeso Niko in zbeži v gozd. Ko pride dovolj globoko v gozd, se ustavi. Princeso Niko položi na tla, da lahko spi. Ponoči jo želi zmaj pojesti. Na srečo se Nika pravočasno zbudi. Zmaj se prestraši in zbeži. Kralj je ukazal, naj v gozdu poiščejo princeso Niko. Najdejo jo in jo pripeljejo nazaj v grad.

Maj Zupan, 2. B

ŽELJA SE MI JE IZPOLNILA

Nekega dne sem po šoli odhajala domov. Na poti sem slišala mijavkanje, ki je prihajalo iz grmovja. Ko sem pogledala, sem videla zelo srčkano mucko. Imela je lepe modre oči, puhasto sivo dlako ter najmehkejše šapice. Vzela sem jo domov, ter začela delati domačo nalogo. Učiteljica nam je dala veliko naloge.. Kar zaželela sem si, da bi postala mucka.

Ko sem končala nalogo, sem šla takoj spat. Ves čas sem si ponavljala, kako bi bilo lepo, če bi bila mucka. Ko sem se zbudila, nisem bila več v svoji postelji. A opazila, dokler nisem padla z nje. Bila je visoka vsaj pet metrov. Razgledala sem se. Razgled je bil prelep. Tam je bilo jezero polno rib, gozd iz sladkarij ter majhna vas. Šla sem do jezera. Takoj ko sem stopila vanj, sem postala mala

mucka. Bila sem tako srečna in zmedena. Izgledala sem kot majhna zlata zverca. Takoj sem začela skakati in plezati po sladkornih drevesih. Ponoči pa sem lovila ledene vešče. Tam sem ostala tri dni in tri noči. Potem sem si zaželela, da bi šla nazaj domov. Zato sem šla v vas ter vprašala nekaj muck, kako bi prišla nazaj domov. Nobena ni vedela ničesar, razen ene mucke. Trdila je, da je dobra čarovnica. Dala mi je obesek. Bil je zelo lep. Rekla je, da če petkrat izgovorim svojo največjo željo, bom prišla sem, če pa rečem petkrat, da hočem domov, bom šla tja. Naredila sem tako, kot je rekla, ter se zbudila v svoji postelji. Bila sem spet človek. Tam je bila moja mucka, ki sem jo našla v grmovju. Okrog vratu je imela obesek, ki mi ga je dala dobra čarovnica.

Pogledala me je v oči ter zapredla. Rekla sem si: "Še bom šla tja." Vzela sem

obesek, si ga obesila okrog vratu ter se pripravila za nov dan.

Maja Plohl Černigoj, 5. a

Alen Rakić, 1. a

Žak Brezovnik, 1. a

ŽELJA SE MI JE IZPOLNILA

Nekega lenega sobotnega jutra sem razmišljal, katero željo bi rad, da se mi izpolni. Ugotovil sem, da bi rad odšel na Mars, kjer bi zgradil mesto. Izrekel sem to željo in pred mano se je prikazala raketa. Pogledat sem šel, kaj je v njej, a ko sem šel v raketo, je takoj vzletela. Skoraj me je vrglo po tleh, a sem se ujel. Kmalu sem odšel spat. Zbudil me je sunek, ko smo prileteli na Mars. Oblekel sem se v vesoljsko obleko. Stopil sem na Mars. Kraj mi je bil zelo všeč, zato sem se odločil, da si tu zgradim hišo. Kmalu je nastala prva ulica. Nadaljeval sem s hišami, trgovinami, bloki ... To je trajalo dva meseca, a mi je pri tem pomagal Higi (vesoljček). Pripeljal je svojo družino in prijatelje.

Od takrat tam živi veliko vesoljčkov, ki še vedno dozidavajo mesto in kmalu bo nastalo veličastno mesto.

Jaz pa sem ostal v mestu in nadzoroval gradnjo, saj sem postal župan.

Rok Slabe 5. a

V VELIKANOVI DOLINI

Bili so trije sinovi, ki so imeli revnega očeta. Niti za vsakdanjo hrano ni zaslužil, komaj za drobtino kruha. Bratje so se zato odpravili v svet. Dolgo so hodili in hodili.

Na koncu poti, ki se je vlekla iz domače vasi, so opazili grad. Mimo njih je ravno prijezdil mladenič iz sosednjega kraljestva. Pa so ga vprašali, kaj se dogaja, da se mu tako mudi. Ta pa jim je povedal, da se hoče oženiti. Zahvalili so se mu in stekli proti gradu. Starejši je za sabo pustil mlajšega brata. Ko je prišel pred grad, je takoj vstopil v princesino sobo. Ta pa ga je vprašala, zakaj je kar vdrl. Brat ji je odgovoril, da je slišal, da se želi poročiti. Princesa se je zasmejala in mu rekla, da ga za nič na svetu ne mara in da vzame le tistega, kateremu se bo njen oče zasmegal. Ko pa na grad prideta mlajša brata, princese ni več tam. Kralj jima pove, da jo je ugrabil velikan in da jo lahko rešita, če najdeta belo kačo, ki ima v trebuhu čarobni prstan in gresta z njim v velikanovo dolino ter ga nadaneta princesi na roko. Srednji sin takoj prehití najmlajšega, ko ta na poti nabira strupene rastline. Ko pride srednji brat do kačjega grebena, zagleda belo kačo in jo nadere: "Izbljuvaj prstan takoj, če ne bo hudo!" Pa mu kača odgovori: "Prstan ti dam, če boš zame delal noč in dan." "Kaj?", zavpije srednji sin. Kača ga močno piči in že spolzi v gozd. Naslednji dan pride najmlajši sin in jo prosi in prosi. Kača mu reče isto kot bratu, le da on privoli v delo. Ko odbije polnoč, sin kačo zastrupi in pobegne s čarobnim prstanom. Stekel je v velikanovo dolino in dal prstan na roko speči princesi in naenkrat sta oba izginila.

Nihče nič ni vedel za druga starejša sinova. Najmlajši pa se je srečno poročil s princeso. Govorilo pa se je, da oba živita pri velikanu in mu pomagata.

Ajda Marn, 5. b

TRIJE GANGSTERSKI HRČKI

Približno pred enim letom so se rodili trije gangsterski hrčki. Belemu je bilo ime Belkster, sivemu Kikster in lisastemu Lisko. Bili so pametni, močni, luškani, prebrisani in gangsterski. Narejeni so bili v jedrskem poskusu. A nekega dne so se odločili, da bodo oropali banko.

Lisko je rekel: "Jaz bom ukradel avto Bugati." Vsi so se usedli v avto in se odpeljali štiristo na uro do banke. Z avtom so razbili vrata in zbijali vseprek. Zagledali so denar in ga kot

strela z jasnega vzeli. Začela jih je loviti policija. Lisko in Kikster sta vzela pištole - korenja. Dolgo časa so potrebovali, da so jim pobegnili. Šli so v bar in spili sedem steklenic vina. Šli so v avto in se odpeljali domov. Med potjo je Bekster zavil v gozd.

V gozdu so cvilili, se drli in "driftali" sedemsto na uro. Zdaj veste, da ne smete piti alkohola v pijačah, preden vozite avto, saj lahko končate kot gangsterski hrčki. Še zdaj se jih sliši v gozdu, kako "driftajo" in cvilijo.

Filip Šober, 5. b

PRAVLJIČNI GOZD

Nenadoma sem prišla nekam v čudežno deželo. Pred sabo sem zagledala tablo z napisom PRAVLJIČNI GOZD. Zagledala sem tudi vrata. Odprla sem jih.

Sploh ne vem, kako sem se znašla v pravljичnem gozdu. Tam je bilo vse zelo lepo: okraski, lučke, naj sploh ne govorim. Preprosto čudovito in pravljичno. Pred mano je stala miš po imenu Minka. Bila je prijazna, a vendarle začudena, saj nikoli prej še ni videla ljudi. Odpeljala me je v svojo luknjo in mi povedala, da prirejajo zabavo za njihovega cesarja Miškona, ki ni bil prav prijazen tip miši. A so morali prirediti zabavo, ker jim je tako ukazal. Minka mi je ponudila čaj in piškote. V pogovoru sva prišli tudi do tega, da bom tukaj ostala toliko časa, dokler ne najdem poti nazaj domov. Minka mi je povedala, da je tukaj nedaleč stran luknja s čisto novim pohištvom in da se lahko vselim vanjo.

Sprejela sem njen predlog. Minevali so dnevi in življenje tam je bilo super, dokler ni napočil dan za zabavo cesarja Miškona. Sprejeli so ga na lepi listnati preprogi, zraven so stale bogato obložene mize z okusno hrano, saj kuharica Ula zelo dobro kuha. Ko me je Miškon zagledal, se mi je zdelo, da bo ravnokar počil od groze. "Izgini, izgini!" se je zadr. Še Minka se je prestrašila in vsi, ki so bili na zabavi. Vprašala sem ga, zakaj ne smem ostati. Potem mu je zastal dih, ker sploh ni vedel, zakaj bi morala stran. Kar naenkrat je na papigi priletel cesar Pablo. Vsi smo bili zmedeni. Minka je vprašala, kako sta lahko dva cesarja. Pablo je povedal, da ga je Miškon nekaj let nazaj zaprl v jamo in ko se ga je znebil, se je on izdajal za cesarja. Stražarji so odpeljali Miškona.

Ko se nikogar več ni bilo bati, saj je bil novi cesar Pablo, smo se poslovili. Moja luknja pa je ostala vikend, ker smo imeli

sedaj papigo, ki nas je ponesla kamorkoli.
V bistvu je bilo kot živo letalo. Za Miškona
pa nihče ni več slišal do današnjega dne.

Naja Rejc, 5. b

REŠITELJICA KAČA

Živel so trije bratje. Vsi so bili hrabri in močni. Dva starejša brata sta se posmehovala mlajšemu, ker je imel za najboljšo prijateljico belo kačo.

Vsi so bili brez deklet. Pa se je dalo razbobnati po vasi, da preži na vaščane velik, močan in ogaben velikan. Kralj se je odločil, da kdor ga pokonča, dobi njegovo hčer za ženo. Veliko mladeničev se ga je odločilo pokončati, a je bil velikan močnejši. No, poskusit so šli tudi trije bratje. Vsak je vzel nekaj cekinov in nekoga za podporo. Starejša sta vzela služabnika, mlajši pa belo kačo. Odpravili so se na pot. Velikan živi v jami, najbolj temačni jami, kjer leži okostje in zraven velikana živi tudi strah ljudi. Prišli so do jame. Prvi je vstopil najstarejši brat in zaklical: »Kje si velikan? Ne skrivaj se pred hrabrim možakom!« Velikan je prilomastil. Niti sekunde mu ni dal več življenja, le prijel ga je in požrl, služabnik pa je od strahu zbežal. Pa se odloči vstopiti drugi brat. Spet zakliče: »Ne skrivaj se pred hrabrim možakom!« Služabnik je spet zbežal, fanta pa je velikan požrl. Le še tretji brat je moral iti, a ker je bil še zelo mlad in ga je bilo malo strah, je šla bela kača pred njim. Velikan ga je hotel pojesti, a ga je prej ugriznila kača, zato je okamenel. Iz roke mu je padel prstan, čaroben prstan. Nesel ga je princesi, kraljevi hčerki, ki mu jo je kralj obljubil. Ko je ugotovil, da je princesa pohlepna, se je odločil, da ga nese na mamin grob. Princesa mu tega ni dovolila, zato ga je zaprla v ječo. Pobegnil je, ker je bil na prstanu ključ.

Poroči se je z deklico iz vasi in ji nadel prstan. Postala je princesa. Srečno sta živela in imela otroke. Tudi oni so hoteli ubiti velikana, pa ga niso mogli, ker je njihov oče poskrbel zanj in ga zakopal v jami.

Mina Primožič, 5. b

USTVARJAMO PESMI

MIŠKA

V gozdu je hiška,
v kateri živi miška.
Miška ima dva piška,
ki sta drobižka.
Ima tudi dva mladička,
ki sta prava ptička.
K miškam pride zajec,
ki je pravi krajec.
Nimajo ga miši v hiši,
imajo ga na prtju,
ki je podoben vrtu.
Zajec ima rad miško in hiško,
pa tudi dva prašička,
ki sta prava debeluščka.

Mark Škrjanc, 2. a

Brina Šajn, 1. a

PLAŽA

Je polna peska in prečudovitih školjk
in smeha otrok.

Senčnik nam na njej senco deli,
da se lahko vsak človek sprosti.

Majhni valovi ob obali so zbrani
in so vsem ljudem, ki iz vode so prišli za petami.
Iz plaže lahko pride vsak rjav
in še bolj zdrav.

Plaža nima vrat
in na njej se greš lahko zastonj igrat.
Iz plaže prideš vedno nasmejan
tudi če ni najlepši dan.

Ker ti ponuja obilo stvari,
se nanjo odpravi še ti.

Ajda Marn, 5. b

ŠOLA

Šola zapor za učence je mlade,
utepa jim v glave nove navade.

Učitelji učence mučijo v razredih,
vsi so prikrajšani igranja pri sosedih.

Vedno grozi jim grozeče spraševanje
in to nikoli ni neko praznovanje.

Šola je prava uganka,
vsi učitelji nerešljiva zanka.

Mina Primožič, 5. b

Manca Cankar Kodrič, 1. a

Iza Bolha, 1. a

HRIB

Hrib je zelena planjava
po kateri stopa noga vsaka.
Hrib je polje polno zabave,
na njem se dogajajo vse čudežne predstave.

Z njega se vidijo mirna tla,
na njih pa cvetje, ki v vetru trepeta.
Hrib je točka za popotnike,
v daljavi vidijo nepriljubljene pločnike.

Naja Rejc, 5. b

MOJA DOMOVINA

Moja domovina je Slovenija,
ki ima veliko voda.
V njej Slovenci živimo
in se slovenskih praznikov veselimo.
Ima morje zeleno
kjer je lepo okrašeno.

Gora polno ima,
najvišji pa Triglav se v soncu lesketa.
Zame je domovina Slovenija, kjer z
družino živim
in se po njej podim.

Ula Švab, 5. b

DOMOVINA

Moja domovina Slovenija.
V njej je vse, tudi reke, potoki, hribovja in morja.
Je pisana krogla, ki se vrti okoli svoje osi,
na njej je prostora za vse ljudi.
Vedno se pa najde kdo, ki negativno misli,
tako pač je, v domovini smo si vsi različni.

Sezimo si v roke in zakričimo:

Naj vse negativne stvari gredo mimo.

Naj domovina nam bo kot mama,

saj je ona ena sama.

Nara Jerala, 5. b

Domovina je tam,

kjer živim in se s prijatelji veselim.

Tam prelepa je narava,

ki jo prav vsak mara.

Domovina Slovenija krasno morje ima,

ki se v soncu lesketa.

Domovina je tam,

kjer družino imam.

Domovina je tam,

kjer nekaj veljam.

Naja Rejc, 5. b

Gore, reke, jezera, ljudje in morska
gladina,

skupnost, radost, narava in dolina.

Kakor luni mesečina,

kakor levu divjina

vsakemu drugačna je domovina.

Vedno naša boš ostala.

Vedno ena Slovenija na svetu boš stala.

Mina Primožič, 5. b

SLOVENIJA

25. 6. 1991 se je osamosvojila,
Republika Slovenija se je rodila.
Dežela, ki na štiri države meji, na
zemljevidu v obliki kokoške stoji.
Triglav krasi jo od gora,
pogled nam seže do Blejskega jezera.

Poleti morje naše obiščemo
in Postojnsko jamo radi raziščemo.
Naša himna je Zdravljica,
glasno petje ti da nasmeh na lica.
Dežela naša je zelena,
Slovenija je le ena.

Tinkara Studen, 5. b

MOJA DOMOVINA SLOVENIJA

Domovina je le ena
in na svetu tako lepa ni nobena.
Morje, ki se lesketa,
da očara vsakega.
Jame, v katerih te hladi,
še na najbolj vroče dni.
Triglav s tremi glavami kima
in tako naša domovina nobene slabosti nima.
Naša domovina
je odlična, ljubezniva in fina.
Je kakor luč v temi,
saj v njej prijateljev kar mrgoli.
V domovini je veliko dobrih ljudi, ki te imajo radi.
V domovini se ti zdi, da se vsak čudež lahko zgodi.

Ajda Marn, 5. b

PESMI O EVROPI

O, Evropska unija, 28 držav sklepaš,
kmalu ene več ne bo,
Velika Britanija izključila se bo.
Davki vedno večji so,
ljudje se pritožujejo.

Politiki vedno bolj grozni so,
vedno bolj se kregajo.
O, Evropska unija,
največja skupnost našega kontinenta!

Tina Cizel, Anže Zelnik, Primož Kralj, Taša Mau Mandeljc Muzik, 7. a

Ti si moja
draga Evropa.
Najboljša celina
na svetu si ti.
Zelo si raznolika
in polna nekih skrivnosti
ter velikih želja.

Evropa, Evropa,
ti si moja Evropa!
Nočeš biti žalostna,
ker smeti se gabijo mi.
Ti vedno boš moja domovina
Evropa ti.

Evropa, Evropa
ti si moja Evropa.

Lana Pivk, Ema Isabel Simon in Luka Škrjanec, 7. r.

Draga Evropska unija,
Slovenijo si v naš dom spremenila.
Ponosne smo, da smo v Evropski uniji.
Kako bi se ti sploh zahvalili.

Hvala vam za vse ugodnosti, s katerimi živimo.
In da se v življenju lahko veselimo.
Počutimo se močne in svobodno živimo.
Hvala ti za vse in da lahko se smejimo.

Ema Ćufurović, Neža Stanojev, Sara Mujanić, 7. r.

Eli Draginc, 2. b

Hana Valjavec, 2. b

INTERVJU

V RAZREDU S PETELINOM

Naredila sem intervju z mojo mamo Ljubo Jakšič. Je nekdanja učiteljica na Osnovni šoli Križe, dobra kuharica in predvsem odlična babica. Čeprav so njena šolska leta že kar daleč, se jih še odlično spomni in o njih rada pripoveduje.

Kako se spominjaš začetka tvojih šolskih let? Si šla rada v šolo?

Pa še kako rada! Komaj sem čakala, da grem v prvi razred. Najprej, ko so šle moje sosede, ki so bile dve leti starejše od mene v prvi razred, sem vedno hodila z njimi do vhoda v šolo, včasih pa kar z njimi k pouku. Tam sem zraven pisala in poslušala učiteljico, brati me je pa tudi mama že naučila, kljub temu da sem bila dve leti mlajša. Takrat sem zelo uživala, seveda pa nisem razmišljala, kako mojo staro teto skrbi zame! Ona me je medtem iskala po skalah in drevesih sosednje vasi, čeprav je že zelo težko hodila. Ko sem se vrnila, je bila pa tako olajšana, da me je čisto pozabila ošteti. Ko sem pa resnično začela hoditi v prvi razred, sem bila pa najbolj vesela pa še brati in pisati sem že znala, zato mi je bilo zelo lahko.

Kam si hodila v šolo?

Prva štiri leta smo šolo obiskovali v Križah, nasproti današnjega kulturnega doma, naslednja štiri leta pa v Tržiču. V šolo smo s sosedovimi otroki vedno hodili peš. Tam, kjer je danes šola, je v tistem času stala vojašnica. Hodili smo mimo stražarnice, kjer je bil stražar in tam mimo smo vedno hodili bolj mirno. Pot do šole v Križah je bila kratka, a smo se imenitno zabavali. Kadar smo imeli več časa, smo se na makadamski cesti celo igrali med dvema ognjema. Seveda tam ni bilo veliko prometa, a se je vse prašilo in v šolo smo prispeli vsi umazani. Včasih pa nas je pri igri zalotil bližnji policist in takrat smo vsi tekli v najbližji grm. Pot v tržiško šolo pa je bila čisto nekaj drugega. Bila je veliko daljša, hodili smo več kot eno uro in bila je tudi veliko bolj pestra. Med potjo smo "rabutali" jabolka, se veselo pogovarjali in se smejali. Mimo so pogosto pripeljali vozovi in nekateri so nam celo pustili, da se z njimi peljemo do šole, drugi pa so nas le grdo pogledali in konja pognali še hitreje, da se mi nismo uspeli oprijeti voza. Pa še takrat je bila šola šest dni v tednu, tudi ob sobotah in takrat je bilo to čisto normalno.

Ste v šoli kaj zabavnega ušpičili? Se spomniš kakšne zanimive prigode?

Ne spomnim se, da bi prav nagajali en drugemu, učiteljem pa sploh ne, saj so bili zelo strogi, včasih sem med poukom malo poklepetala s sošolkami, pa še to zelo redko. Najbolj mi je ostala v spominu tale prigoda: Eden izmed mojih sošolcev, ki je bil doma na kmetiji, je prihajal v šolo od zelo daleč, iz Novakov in vsak dan je moral pred poukom še v Tržič na mestno tržnico, da bi prodal pridelke in kakšno kokoš ali petelina. Enkrat pa mu petelina ni uspelo prodati, zato ga je v vreči s seboj prinesel v šolo. Sredi ure je začel petelin divje kikirikati in mahati s krili in kar ni hotel nehati. Učitelj je tistemu učencu zagrozil, da ga bo skupaj s petelinom vrgel skozi okno in petelin je – kot bi razumel učitelja – takoj utihnil in preostanek ure mirno presedel v vreči. Spomnim se tudi, da mi je enkrat mama spletla čisto nov pullover na pletilni stroj in sem bila zelo ponosna nanj. Naslednji dan smo šli z razredom nabirat zvončke. Mamo sem hotela razveseliti in si v luknjice v pullover zataknil zvončke, a so bile luknjice premajhne, da bi zvončke vtaknila skozi, zato sem luknjice s škarjami narezala. Domov sem prišla čisto okrašena z zvončki in sem bila strašno ponosna, a mama ni bila tako zadovoljna, kot sem mislila, da bo. Pullover je bil seveda zanič, a mama me ni kaznovala.

Kako ste preživljali prosti čas?

Pred našo hišo je bila takrat železnica, kjer smo se velikokrat igrali. Hodili smo po tirnicah in delali "vaje za ravnotežje", največkrat pa smo na tirnice polagali kovance in čakali, da pripelje vlak. Kovanci so se sploščili in bili so zelo vroči. Veliko smo tudi plezali po drevesih v okolici. Poznali smo vsako vejo in točno smo vedeli, na katero lahko skočiš in na katero ne smeš. Včasih smo tudi sedeli v krošnjah in peli. No, peli so tisti, ki so znali in jaz nisem bila med njimi. Z ostalimi puncami sem trenirala tudi orodno gimnastiko. Ko so zgradili novo telovadnico, smo vsak večer hodile tja in vadile, hodile pa smo tudi na tekmovanja.

Kje si nadaljevala šolanje in zakaj si se tako odločila?

Po osnovni šoli sem se vpisala na gimnazijo v Kranju. Takrat sploh nisem poznala veliko srednjih šol in nisem prav veliko izbirala. V Kranj smo se s prijatelji vozili z vlakom. Moja najboljša prijateljica Zvonka je živela daleč od postaje, zato je bila vedno pozna. Večkrat je pritekla tako pozno, da je morala na trebuh skočiti v zadnji vagon (poštni), ker je vlak že odpeljal. Ko smo prispeli, pa smo našli Zvonko vso prestrašeno na tleh poštnega vagona

in temu smo se pošteno nasmejali. Včasih so tudi kakšni pobalini namazali tračnice z milom in vlak ni mogel naprej, zato smo zamudili. Po gimnaziji sem se odločila za študij angleščine in italijanščine na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Vedno so mi bili vseč jeziki, pa tudi ravno v tistem času je bila zelo popularna italijanska glasba. V Ljubljano sem se vozila z avtobusom. Po študiju jezikov sem šla na učiteljsko. Že zelo dolgo sem vedela, da želim postati učiteljica, zato je bila ta odločitev lahka. Tudi v tem šolanju sem zelo uživala in sem komaj čakala, da bom lahko poučevala otroke. Želela sem postati tudi arhitektka, a se mi to ni nikoli uresničilo, a izgleda, da se je to preneslo na mojo hčerko in zdaj je tvoja mami arhitektka.

Kje si delala po končanem šolanju?

Po študiju sem že komaj čakala, da začnem z delom in sem si hitro poiskala službo. Najprej sem delala v šoli na Zalem rovtu – tam, kjer zdaj vi živite in v stari šoli, tam, kjer je zdaj knjižnica. Bila sem učiteljica angleščine petih razredov v obeh šolah. Nekaj časa je v stari šoli primanjkovalo učiteljev, zato sem morala jaz dopolnjevati pouk nekaterih drugih predmetov, npr. gospodinjstvo, moralno vzgojo (današnjo etiko), telovadbo, slovenščino, srbohrvaščino in še kakšen predmet. O njih nisem imela pojma, zato je bilo zelo težko. Nato sem izvedela, da je šel učitelj, ki je v Križah učil angleščino, delat v Kranj in sem se prijavila za delo tam, ki sem ga tudi dobila. Ko sem začela delati v Križah, se mi je življenje zelo spremenilo – na bolje. Nisem več poučevala ene in iste snovi ves čas in tudi učenci so že veliko več znali, pa še živela sem čisto blizu šole. Z učenci smo se zelo lepo ujeli. Ker sem zelo rada v pouk vključila pesmice in glasbo, sem morala v šolo nositi velike magnetofonske plošče in kasete, kajti peti seveda nisem znala in to je bilo malce nerodno, drugače pa sem zelo uživala poučevanje v Križah. Nekaj časa sem učila tudi svoje otroke in to je bilo zanimivo. Če bi se še enkrat odločala za študij in službeno pot, verjamem, da se ne bi odločila nič drugače.

Sanja Remškar, 8. b

DOGAJALO SE JE ...

6. A NA TEHNIŠKEM DNEVU

1. postaja: SLOVENSKA VOJSKA

Videli smo vojaški avto Hammer, pištole, zimsko opremo, cepine, smuči, čelade in vso zaščito. Koliko stane tak vojaški avto? Nekaj sto tisoč evrov.

2. postaja: GORSKI REŠEVALCI

Videli smo TSL-nosilo. To je nosilo z enim kolesom, ki pelje ponesrečenca. V njem sem se peljal. Zelo je bilo dobro. Usedli smo se tudi v avto gorskih reševalcev. Koliko reševalcev mora peljati poškodovanca v tesel nosilu?

Štirje poškodovanci morajo nositi poškodovanca v tesel vozilu.

3. postaja: RDEČI KRIŽ

Naučili smo se oživljati človeka in uporabljati AED. Poskusila sem tudi oživljati. Bilo je zabavno.

4. postaja: KINOLOŠKO DRUŠTVO

Pri kinološkem društvu smo videli štiri pse. Imajo veliko opreme, vso spravijo v en nahrbtnik. Morajo biti pripravljeni na vse. Psa trenirajo s pozitivno motivacijo. Pes išče tistega, ki leži, sedi ali je zasut.

5. postaja: GAŠENJE ZAČETNIH POŽAROV

Pokazali so nam zaščitno opremo. Danes se je v gospodinjski učilnici zanetil ogenj. Demonstrirali so nam, kaj narediti, če se v kuhinji vžge ponev z oljem. PRAVILO: Olja nikoli ne gasimo z vodo.

6. postaja: GASILSKA POSTAJA

Ogledali smo si kamion z GVC – gasilsko vodno cisterno. Če pride do poplave, gasilci tudi črpajo vodo. Kamion je za šest ljudi. Za stoli hranijo tudi jeklenke zraka.

7. postaja: GASILSKA POSTAJA – POSEBNO GASILSKO VOZILO

Posredujejo tudi v tunelu. Vozilo ima veliko cevi in škarje za razrez avtomobila.

8. postaja: CIVILNA ZAŠČITA

Enota za reševanje v ruševinah pride na kraj dogodka in začne uporabljati sonde. Sonde so tako občutljive, da zaznajo zvoke 30 metrov globoko. Slišijo najmanjše šume, tako da zaznajo, če ponesrečenec (npr. rahlo udarja po kovini, kamenju) premika del telesa.

9. postaja: POLICIJA

Policisti so nam pokazali orožje in prikazali, kako ustavijo bežeči avto. Nataknila sem si tudi lisice in nadela neprebojni jopič. Bilo mi je zelo zanimivo.

Učenci in učenke 6. a

ŠOLA V NARAVI

Z učenci smo se dobili na igrišču za košarko. Prišel je avtobus in poslovili smo se od mamic. Vozili smo se dolgo časa. Prispeli smo do doma Jurček. Povedali so nam številko naše sobe in zapisali smo si jo na roko. S Timom, Rokom in Urbanom smo si izbrali postelje. Povzpel sem se na pograd. Malo smo bili v svoji sobi, potem pa smo šli na kosilo. Bilo je zelo dobro.

Popoldne smo si ogledali Kočevje. Ustavili smo se pri jezeru, kjer so ribiči lovili krape. Gledali smo rake, se vozili s kanuji in se spustili v jamo. Jama je bila zelo temna. Fantje smo v jami zakurili ogenj. Imeli smo tudi lov na zaklad. Bilo je zelo dobro.

Fran Pelaić, 3. b

Všeč mi je bilo, ko smo bili v šoli v naravi. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo se vozili s čolni in ko je ribič ujel 20-kilogramskega težkega krapa. Potem pa smo skoraj ujeli rečnega raka. Všeč mi je bilo tudi, ko smo bile s prijateljicama Lano in Liso v sobi številka sedem. Igrale smo se z mojo igro doble. Zvečer pa smo se igrale s svetilkami, ki smo jih kasneje uporabili v jami. Lisa nama je pripovedovala pravljice, tako da smo zaspale šele ob desetih. Naslednji dan smo se odpravili v jamo. Iskali smo tudi zaklad. V šoli v naravi smo se zelo zabavali.

Ela Ribnikar, 3. b

KULTURNI DAN

Februarja smo se z avtobusom odpeljali v Ljubljano. Ko smo prispeli, smo se najprej sprehodili po Ljubljani in odšli do Cankarjevega doma. Poiskali smo Gallusovo dvorano. Naš razred je bil na drugem balkonu. Posedli smo se in kmalu se je začela predstava. Njen naslov je bil Izgubljena paličica vile Apolonije. Igral je orkester. V njem so igrala godala, pihala, trobila, tolkala, brenkala in glasbila s tipkami. Orkester je vodila dirigentka. Po predstavi smo se odpeljali nazaj v Križe.

Urban Bolha, 3. b

KINO

Zjutraj smo se v šolo odpravili enako kot ponavadi. Z avtobusom smo se odpeljali v Kranj. Vstopili smo v kino dvorano in si poiskali sedeže. Ogledali smo si film Luis in vesoljčki. Na koncu je bilo zelo strašno, a mi je bil film všeč. Odšli smo iz dvorane in zunaj nas je že čakal avtobus. Odpeljal nas je nazaj v šolo.

Ta dan mi je bil zelo všeč.

Lejla Peternel, 3. B

Žak Brezovnik, 1. a

Jakob Horžen, 1. a

OBISK PISATELJICE MAJDE KOREN

V ponedeljek, 8. 4., nas je ob zaključku letošnje sezone Bralne značke in ob svetovnem dnevu mladinske književnosti obiskala pisateljica Majda Koren. Medse smo jo povabili, ker smo želeli spoznati pisateljico, ki piše zabavne knjige o ljubki in nagajivi pošasti Mici. Gospa Koren nam je predstavila tudi svoje druge knjige in nas navdušila s spletno stranjo, kjer v elektronski obliki objavlja svoje pravlјice. Ob koncu prireditve so učenci prvih razredov pisateljico presenetili s prav posebnim darilom, in sicer s knjižico risbic po motivih njenih knjig.

Učenci so o obisku pisateljice povedali:

Knjigo o pošasti Mici je napisala, ker je njen mlajši sin mislil, da so pod posteljo pošasti. Idejo za pravljico je dobila kot učiteljica v šoli pri otrocih.

Ajda Marčun, 3. a

Pisateljice nisem poznal od prej. Njena besedila smo obravnavali tudi v šoli. Izmisli si je zanimive pravljice.

Maj Zupan, 2. b

Izmislila si je portal župca. Predstavila nam je svoje knjige. Prebrala sem njeno knjigo, ki govori o pošasti Mici.

Tinkara Aljančič, 2. a

Najbolj sem si zapomnil, ko je rekla, da se ne piše Peteršilj, ampak Koren.

Andrej Langus, 2. a

SREČANJE Z NATAŠO KONC LORENZUTTI

Najprej smo se v sobi, kjer smo imeli predstavitev zbrali bralci iz vseh osnovnih šol v Tržiču. Nato pa nam je ena od knjižničark povedala nekaj zanimivosti o življenju Nataše

Konc Lorenzutti: rodila se je 20. junija 1970 v Kranju, po poklicu je igralka, pisateljica in tudi pesnica, obiskovala je Srednjo šolo za oblikovanje in fotografijo in končala Akademijo za gledališče, radio, film in televizijo.

Knjižničarka ji je nato zastavila nekaj vprašanj in zdela so se mi zelo zanimiva. Najprej jo je vprašala, če je že kot otrok ustvarjala. Njen odgovor je bil seveda, saj je začela pisati že v prvem razredu in da je napisala zgodbico z naslovom Mišek Hop in podgana Jana. Ker tudi sama rada berem, mi je bilo naslednje vprašanje, katere knjige je takrat najraje brala, zelo všeč. Povedala je, da je najraje brala Andersenove pravljice. Nato pa je sledilo vprašanje, ki bi ga tudi sama zastavila pisateljici in sicer, ali je bil njen najljubši predmet slovenščina. Odgovor je bil točno tak, ki sem ga pričakovala: »DA«. Zelo me je zanimalo vprašanje, ali lažje piše za odrasle ali otroke in je odgovorila, da lažje za otroke, saj se za odrasle nekako boji in to se mi je zdelo tudi malo smešno. Zelo me je presenetilo to, da ima pisateljica kar tri službe: igralka, pisateljica in učiteljica. Naslednje vprašanje je bilo, če njeni otroci berejo njena dela. Če bi bila moja mama pisateljica, bi z veseljem brala njene knjige, kar pa pisateljčini otroci delajo z večjo muko. Vprašanje, ki pa sem ga najbolj čakala pa je bilo, če so njena dela izmišljena ali resnična. Odgovorila je, da so pol resnična in pol izmišljena, ter da vedno, ko dobi navdih za knjigo, je to ponavadi nek dogodek, ki se ji je zgodil, vendar doda tudi nekaj izmišljenih stvari, da je zgodba zanimivejša. Na vprašanje, če njeni otroci dovolijo, da jih omenja v knjigah in v javnosti, je bil odgovor seveda »NE«. Če bi bila moja mami pisateljica, bi bil odgovor čisto enak.

Ko je odgovorila na vprašanja, nam je predstavila nekaj svojih del ter nam prebrala odlomek iz knjige Avtobus ob treh. Prebrala nam je odlomek, ki sem ga tudi sama najprej želela napisati za domače branje, vendar sem se potem odločila za drugega. Predstavila nam je tudi Kamishibai, ki ga je naredila skupaj s prijateljem ilustratorjem. Na koncu pa nam je zapela še eno svojih pesmi in tako se je končala prireditev. Če bom imela priložnost iti na še kakšno tako predstavitev, bom z veseljem šla.

Tea Meglič, 7. a

PLAVALNI TEČAJ V DRUGEM RAZREDU

O plavalnem tečaju so učenci povedali:

NIKA: Začelo se je takole: Bil je lep ponedeljek. Imeli smo samo prvo in zadnjo uro. V ponedeljkih smo imeli prvo uro matematiko, ko so na vrata potrkali učitelji za plavalni tečaj. Seveda smo se hitro oblekli in se vkrcali v avtobus. Seveda smo morali malo klepetati. Potem ko smo prispeli v Radovljico na olimpijski bazen, smo se razdelili v skupine in jaz sem bila v najboljši skupini in seveda tudi moja prijateljica.

LUKA: Bili smo v Radovljici. Skakali smo v bazen. V avtobusu smo jedli sladkarije. Naučil sem se plavati žabico. Naučil sem se mrtvaka.

TIT: Na plavalnem tečaju se mi je zdelo dobro, ker sem se veliko naučil. Naučil sem se mrtvaka in tudi bolje plavati vojaka.

LIA: Bili smo v Radovljici. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo plavali in tekmovali. Zelo mi je bilo všeč, ker sem bila s prijateljico v skupini. Bila je topla voda, zato sem se lahko dobro naučila plavati. Všeč mi je bilo, ker sem se igrala. Dobro mi je bilo sušiti lase.

ŠPELA: Všeč mi je bilo, ko sem prvič preplavala cel olimpijski bazen. In imeli smo super učitelje in učiteljice. Skakali smo na bombico, na noge, na glavo in delali mrtvaka. In bilo mi je zelo všeč, ker smo imeli zelo malo pouka.

HANA: Najbolj mi je bilo všeč skakanje v vodo. Preden smo skočili v vodo, smo se ogreli. Po plavanju smo šli v garderobo. Naučila sem se plavati žabico.

ROK: Šli smo v Radovljico. Najbolj mi je bilo všeč, ker smo plavali in se tunkali. Imeli smo se odlično. Imeli smo malo naloge.

MAJ: Najboljše mi je bilo, ko smo plavali. Najprej so nas testirali, potem so nas razdelili v skupine. V skupinah so nas učili plavati in skakati na glavo. Najprej sem bil v drugi najboljši skupini in tam sem bil s Titom, Eli, Špelo in Lukom. Potem so me dali v najboljšo skupino. V tisti skupini sem bil s Pio, Lanom, Tinkaro, Niko, Najo, Zaro, Olivijo in Viktorijo.

METOD: Na plavalnem tečaju smo bili v Radovljici. Zelo mi je bilo všeč, ker smo plavali v globoki vodi. Všeč mi je bilo, ker nismo imeli veliko naloge in ker sem bil v skupini z mojim najboljšim prijateljem. Pa še zelo rad plavam.

TEVŽ: Bili smo v Radovljici. Najbolj mi je bilo všeč to, da sem bil v velikem bazenu, ki je bil dolg petdeset metrov. Na začetku je učitelj padel v vodo. Jaz sem bil v drugi najboljši ekipi. Moja učiteljica je bila Maruša. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo skakali v vodo.

ANIKA: Najbolj mi je bilo vseč, ko smo plavali mrtvaka. Peljali smo se z avtobusom. V šoli ni bilo veliko pouka in naloge. Zabavno je bilo, ker sem se imela zelo dobro.

JAN: Bili smo v Radovljici. Delali smo veliko vaj. Veliko smo plavali in se igrali. Veliko smo skakali v vodo, plavali celo dolžino, plavali s črvi, skakali bombico, se tunkali.

MARTIN: Na plavalni tečaj smo šli v Radovljico. Najbolj mi je bilo vseč, da sem se naučil plavati in tudi da sem dobil bronastega delfinčka. Zelo mi je bilo vseč, da sem imel prijaznega učitelja. Dobro je bilo tudi, da smo se vedno zabavali v avtobusu. Na koncu smo se zabavali tudi v bazenu.

ŽAN: Najbolj mi je bilo vseč, ko smo skakali iz stopničke v vodo. Naučil sem se tudi pravilno plavati žabico. Zelo je bilo zabavno.

ELA: Na plavalnem tečaju smo bili v Radovljici. Najraje sem plavala hrbtno. Bila sem v najboljši skupini. S sabo smo imeli malico. Imeli smo samo eno uro pouka. Naučila sem se bolje plavati. Plavalni tečaj smo imeli štirinajst dni.

NAJA: Na plavalnem tečaju mi je bilo zelo vseč, da smo se razdelili v skupine. Mi smo imeli učiteljico Matejo. Všeč mi je bilo tudi, da smo skakali na glavo. Skupaj z mojimi prijatelji smo se zelo zabavali. Seveda je na koncu sledila tudi igra. Plavalni tečaj je trajal dva tedna. Ko se je za nas plavalni tečaj končal, smo vsi dobili bronastega delfinčka.

SOFIJA: Najbolj se mi je zdelo, ko smo skakali v vodo. Tudi vseč mi je bilo, ko smo šli v vodo, ker smo se lahko malo zmočili. Razdeljeni smo bili v skupine. Naučila sem se pravilno plavati prsno. Sošolka Ela mi je pomagala sušiti lase.

ERIK: Na plavalnem tečaju mi je bilo dobro na koncu plavalnega tečaja, ker smo se igrali. In vseč mi je bilo, ker smo skakali v vodo. Všeč mi je bilo tudi, ker smo lahko jedli sladkarije.

LENI: Šli smo v Radovljico plavat za dva tedna. Najbolj mi je bilo vseč to, da sem šla v najboljšo skupino s svojo najboljšo prijateljico Pio, da smo skakali v vodo, učili več načinov plavanja in potem še igra. Škoda, da je tega že konec. To bom zelo pogrešala.

PIA: Šli smo na plavalni tečaj v Radovljico. Najbolj mi je bilo vseč, da je bila moja prijateljica v moji skupini. Moja prijateljica je Leni, ki je zelo prijazna.

ELI: Najbolj mi je bilo vseč, ko smo skakali v vodo in ko smo delali bombico in ribico. Dobro je bilo tudi, ko smo plavali brez črva in ko smo skupaj skakali v vodo.

TINA: Všeč mi je bilo, da sem se naučila plavati. Bila sem v tretji skupini in skakali smo v globoko vodo. Nikoli ne bom pozabila tega dneva.

ANŽEJ: Na plavalnem tečaju smo se učili mrtvaka, žabico, potapljanje in skakanje v vodo.

NIK: Plavalni tečaj mi je bil zelo všeč. Najbolj všeč mi je bilo, ko sem lahko plaval in delal mrtvaka.

EVA: Na plavalnem tečaju mi je bilo zelo všeč. Naučila sem se marsikaj. Najbolj všeč mi je bilo, ko smo se učili mrtvaka.

JAKOB: Všeč mi je bilo, ko smo se igrali, plavali žabico, delali mrtvaka, skakali na glavo in delali bombico.

LARA: Najboljše mi je bilo tunkanje. Lahko smo se igrali v vodi. Najbolj všeč mi je bilo, ko smo plavali.

DAŠA: Na plavalnem tečaju smo se učili plavati prsno in delati mrtvaka. Imeli smo se zelo dobro.

VIKTORIJA: Na plavalnem tečaju sem se naučila delati mrtvaka. Najbolj všeč mi je bilo, ko smo se igrali v vodi. Igra se mi je zdela zabavna.

OLIVIA: Na plavalnem tečaju mi je bilo najbolj všeč, ko smo skakali na glavo. Všeč mi je bilo plavati kravl in skakati v vodo.

SARA ANA: Najbolj mi je bilo všeč, ko smo plavali žabico. Voda se mi je zdela mrzla.

MARK: Plavalni tečaj se mi je zdel super zato, ker smo se na koncu igrali. Naučil sem se plavati žabico in delati mrtvaka.

MANJA: Najbolj všeč mi je bilo, ko smo se učili mrtvaka, skakali v vodo, delali prevale, plavali žabico in se potapljali.

MAKS: Najbolje mi je bilo delati mrtvaka. Naučil sem se plavati žabico.

GAL: Na plavalnem tečaju sem se naučil zelo dobro plavati in delati mrtvaka.

TIM: Na plavalnem tečaju mi je bilo všeč. Naučili smo se plavati žabico in delati mrtvaka.

ŽAN: Naučil sem se narediti mrtvaka, bolje plavati, narediti bombico, salto in skakati na glavo.

ANDREJ: Na plavalnem tečaju sem se naučil plavati. Zelo je bilo zabavno. Na koncu smo imeli preizkus. Preplavati smo morali 50 metrov in vmes narediti za pet sekund mrtvaka.

NATAŠA: Bilo je zelo dobro. Naučila sem se plavati žabico. Prej sem plavala le kužka.

LOVRO: Na plavalnem tečaju mi je bilo všeč. Najbolj všeč mi je bilo, ko smo se igrali v vodi in plavali.

TINKARA: Na plavalnem tečaju mi je bilo všeč, ko smo se učili kravl, mrtvaka in hrbtno plavanje. Na preverjanju sem preplavala celo dolžino bazena.

SARA: Na plavalnem tečaju sem se imela zelo dobro. Učila sem se delati mrtvaka in plavati žabico.

NECA: Zelo dobro se mi je zdelo, ker smo lahko skakali v vodo. Ni pa mi bilo všeč, ker smo morali preplavati dolžino bazena.

UČENCI 1. B SO RAZMIŠLJALI, KAJ JIM JE BILO V ŠOLI VŠEČ, KAJ SO DELALI IN SE NOVEGA NAUČILI:

Ožbej: Najbolj všeč mi je bil šport; igramo se igre.

Zarja: Rada imam matematiko. Všeč mi je, da znam računati.

Ian: Všeč sta mi matematika in šport. Rad delam prevale in jih štejem.

Erik: Zelo rad pojem; pri glasbi smo se naučili pravilno peti.

Miha: Najraje igram igro med dvema ognjema pri športu.

Lan: Naučil sem se lepo risati in barvati. Rad imam likovno umetnost.

Rok: Zelo rad tečem. Najraje imam šport. Naučil sem se dobro ciljati z žogo.

Linn: Všeč mi je, da poznam števila. Številski narek imam najraje.

Matej: Likovna umetnost je moj najljubši predmet. Trganka mi je zelo všeč in to rad izdelujem.

Žan: Najbolj mi je bilo všeč spoznavanje črk.

Julija K: Gimnastika je bila najboljša.

Jan K.: Praskanka je zares ena čarovnija. Likovna umetnost je super.

Larisa: Pri matematiki smo se naučili računanja. To mi je všeč.

Nina: Glasbena umetnost je bila najboljša. Veliko smo peli.

Jan S. P.: Tudi jaz rad igram med dvema ognjema – to je bilo najboljšje.

Luka S.: Všeč mi je, da sem se naučil brati.

Miha S.: Zapomnil sem si pravljico o žabicah in naredili smo podlago z mehurčki.

Julija: Bralni listi in pisanje je bilo meni najljubše.

Ajda: Iz jesenskih listov smo naredili ježka. To je bilo super.

Katja: Najraje igram na inštrumente pri glasbeni umetnosti.

Maša: Pravljice so bile super. Najbolje je bilo, ko smo jih tudi zaigrali.

Luka Z.: Rad se igram s prijatelji med odmori.

Tisa: Najbolj sem si zapomnila, ko smo šli na sprehod v gozd. Nabirali smo gozdne plodove.

UČENCI OD 1. DO 3. RAZREDA SO SODELOVALI V PROJEKTU PASAVČEK, KATEREGA GESLO JE "RED JE VEDNO PAS PRIPET!". OTROCI SO O PROJEKTU POVEDALI:

Lik pasavčka mi je zelo všeč. Všeč mi je bilo, ko smo ga risali in dobili tatuje. Naučila sem se, da je zelo pomembno, da si v avtu pripet z varnostnim pasom.

Tinkara Aljančič, 2. a

Bolj varno je, če smo v avtu ali na avtobusu pripeti z varnostnim pasom. To vedno naredim.

Zara Zagradišnik, 2. a

Všeč mi je bilo, ko smo ustvarjali in se učili o prometu. Izvedela sem veliko novega.

Manja Gros, 2. a

Všeč mi je bilo reševanje prometnega labirinta. V avtu se vedno pripnem z varnostnim pasom, na to opozorim tudi druge.

Lara Šober, 2.a

učenci 2.a

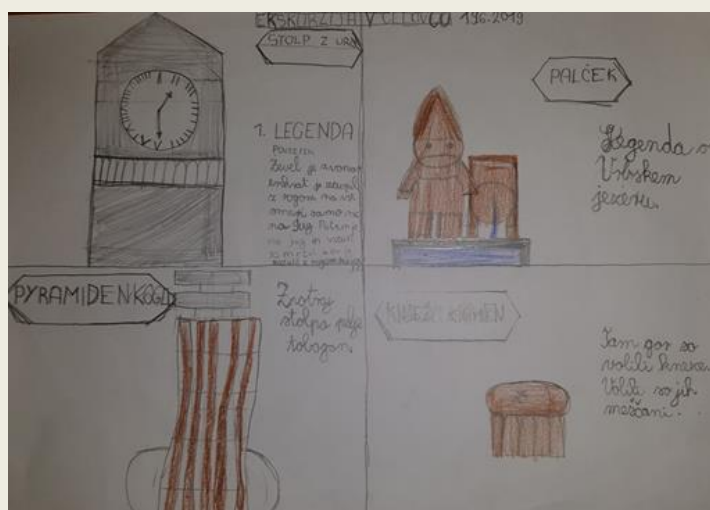
OBISK DOPISOVALCEV V BOROV LJAH

V torek, 18. 6. 2019, smo se učenci 5. razredov odpravili v Ljudsko šolo v Borovlje. Obiskali smo svoje dopisovalce iz 4. razreda. Ogledali smo si njihovo šolo in se okrepčali. Pripravili so nam lep sprejem. Zapeli in zaigrali so slovenske pesmi. Nato smo se skupaj odpeljali v Celovec. Sprehodili smo se po mestu in slišali veliko zanimivega. Preizkusili smo se tudi v znanju nemščine in sami smo si naročili hrano. Na koncu dneva smo se odpeljali še na najvišji leseni stolp na Koroškem Pyramidenkogel in končali čudovit dan.

Mina Primožič in Loti, 5. b

Katarina Langus, 5.a

Neja Dolenec, 5. a

POČITNIŠKI UTRINKI

KAKO SEM SE ZNAŠEL S PETIMI HRVATI, DVEMA NEMKAMA IN DVEMA MADŽAROMA NA KRKU

Moje ime je Matic in pišem se Slabe. Star sem 13 let in rodil sem se 18. 3. 2005. Rad berem knjige in igram nogomet. Moja najljubša knjiga je Alive izpod peresa Paula Reada. Navijam za nogometni klub Bayern München. Danes vam bom opisal moje počitnice. Počitnice sem preživel na otoku Krku na Hrvaškem. Domovali smo v prikolici in to je bilo za nas prvič v življenju. S seboj smo imeli kanuje, da smo se lahko odpeljali na kakšen bolj odročen in tih kraj. Jaz, ati in Nejc lovimo ribe, zato pridejo v poštev le skalnate plaže. Našli smo lep zaliv poln orad. Večkrat smo se tja odpravili in si naložili večerjo. Dne 22. 8. smo se ponovno odpravili v zaliv, vreme je bilo lepo, po nekaj urah lovljenja pa se je vreme poslabšalo in začelo je pihati. Ker smo bili s čolnom, smo hitro pospravili in odšli. Veter je razbesnel valove, ki so nam nagnali strah v kosti. Čoln nam je nevarno zanašalo proti ostrim skalam, a smo se vseeno vrnili v kamp brez praske. Šest dni pozneje na predzadnji dan našega morja smo se ob petih odpravili na plažo. Nahajala se je na kamnitem polotoku Šila, kjer sameva ribiška hiška. Na tem polotoku je tudi svetilnik. Kopali smo se 100 metrov stran od hiše, kjer smo še zadnjič letos lovili ribe. Ati je na ta dan ulovil našo največjo ribo nasploh. Tudi sam sem lovil, naenkrat pa je zagrmelo. Prvo in drugo grmenje smo spregledali, tretjega pa nemogoče, saj je bil to najglasnejši grom v našem življenju. Pospravili smo, premaknili smo se 100 metrov, nato pa se je ulilo. Grmelo je, treskalo na nekaj sekund, veter je pihal, mi pa smo se še z petimi Hrvati, dvema Nemkama in dvema Madžaroma stiskali ob steno hiše. Po polurnem peklu se je ati odločil, da vdre v hišo. V tistem trenutku pa je Hrvatom uspelo odpahnniti vrata, tako da vlom ni prišel v poštev.

V hiši smo bili še kakšno uro, nato pa smo se lahko odpravili v prikolico. Tega dne počitnic ne bom nikoli pozabil.

Matic Slabe, 8. a

Julija Škerjanec 1.B

MOJE POLETNE POČITNICE

Med počitnicami sem z družino odšla na morje takoj prvi dan počitnic ob 4. zjutraj. Brat ni šel zraven, ker si je poškodoval koleno. Odšli smo na Mali Lošinj v kamp Čikat. Tam sem srečala tudi sošolca Matevža in skupaj sva preživela nekaj dni. Spoznala sva tudi nove prijatelje in smo igrali odbojko ali pa smo se le družili. Na morju sem opravljala tudi treninge za moč, hitrost in vzdržljivost.

Ko sem prišla z morja, sem bila en teden doma in potem sem odšla na biatlonske priprave. Tam sem spoznala nove prijatelje. Treninge smo imeli 2-krat na dan in zjutraj ob sedmih jutranjo telovadbo. En teden smo bivali v vojašnici na Pokljuki. Po vsakem dopoldanskem treningu smo odšli na streljanje, kjer si vzel svojo puško in naboje ter začel streljati. Najprej si 3-krat po 5 strellov ustrelil na papir, da si puško nastrelil, potem pa se na kovinske tarče, v leže in stoje. Bilo je zelo zabavno, a so se hitro končale.

S priprav sem odšla en dan prej, ker sem s Klementino odšla na morje. Šli sva v Biograd na moru. En teden sva bivali v bungalovu v San Antoniu. Bilo je zelo zabavno in šli sva v mini zabavišni park, kjer me je Klementina prepričala, da sem šla na napravo, ki te je s kabino odnesla 20 metrov visoko in si nekaj sekund stal obrnjen na glavo in potem si se zelo hitro vrtel in si bil tako visoko kot drevo, še višje. Naju je bilo tako strah, da sva med vožnjo govorili, da nama je žal, a na koncu sva se smejali. Čez nekaj dni pa sva obiskali tudi zabavišni park, kjer sva obiskali vse razen hiše strahov, kjer sva dvakrat prišli do istega ovinka in potem stekli nazaj. Ko sva gledali zemljevid, sva rekli, da gotovo ne bova šli na napravo, ko sediš in si pripet in potem se vrtiš ti in premikaš se levo in desno zelo

visoko. Na koncu sva šli trikrat. Mene je bilo tudi strah vrtiljaka, ki te dvigne in potem vrti vsaj 30 metrov visoko. Šli sva tudi na vlakec smrti kar štirikrat in bilo je res zabavno.

Ko sem prišla domov, sem takoj naslednji dan odšla na Češko v Brno gledat MotoGP. Odpeljali smo se z avtodomom in smo se vozili sedem ur. Tam smo bili tri dni in vsak dan smo si hodili ogledovati treninge in kvalifikacije, v nedeljo pa tekmo. Bila sem zelo navdušena.

Ko sem prišla domov s Češke in sem mislila, da se bodo moje počitnice spremenile v prave počitnice, sem izvedela, da grem še na ene biatlonske priprave. Te so bile prav tako na Pokljuki v vojašnice, a mnogo bolj naporne. Sredi tedna smo imeli testiranje in smo 2.5 kilometra tekli v klanec. Bilo je zelo naporno. Naslednji dan pa nas je čakal še test iz streljanja. To je bilo manj naporno, a vseeno se je čutila napetost v naši skupini. Kot je navada se vsako zadnjo noč na pripravah maže z zobno pasto. Tako smo tisto noč spali le eno uro in pol, ker so ob treh prišli fantje v našo sobo in nas želeli namazati. Potem so bili v naši sobi do pol šestih in začeli smo pakirati. Trenerji so še kar spali, ko smo imeli mi že vse spakirano in smo bili pripravljeni za trening.

Spet sem prišla domov in bila doma en teden. Vmes sem hodila na treninge in se s starejšo skupino in svojimi prijateljicami odpravila še na zadnje poletne priprave v Sečo. Tam smo bili tri dni in smo prebivali v Športnem centru Seča. Treningi so bili zelo naporni, sploh pa trening, ko smo dve uri in pol tekli brez počitka po soncu iz Kopra v Sečo in pa trening, ko smo v klanec eno uro in pol delal imitacijo s poskokom.

Ko sem prišla še s teh priprav, sta bila samo še dva dneva do šole.

Maša Jančič, 8. a

OGLEDALI SMO SI VESELO POKOPALIŠČE

Jaz sem Loti Leban in stara sem 12 let. Rodila sem se 22. 11. 2005 v Kranju. V prostem času rada berem in igram video igrice. Hodim tudi v glasbeno šolo in na plezanje.

Med počitnicami sem bila na morju najprej s starši in sestro, nato pa še z babico.

Po uživanju na morju smo z družino odpotovali v Romunijo. Na poti smo se ustavili tudi na slastnih trojanskih krofih. V Romuniji je bilo veliko zanimivih stvari. Zelo zanimivo se mi je zdelo, da se ljudje tam prevažajo kar z vozovi, ki jih vlečejo konji. Prvi dan smo si ogledali Veselo pokopališče, kjer so spomeniki popisani z zgodbami, kako so ljudje umrli.

Neko osebo je na primer ubila elektrika in so na spomenik napisali: Bil je dober človek, vendar slab električar. Ogledali smo si tudi grad grofa Drakule, muzej mučilnih naprav, rojstno hišo grofa Drakule, v katerem je moja sestro prestrašil ogromen umetni pajek. Skozi glavno mesto Bukarešto smo se samo zapeljali in si skozi okno avtodoma ogledali palačo parlamenta. Na neki stojnici smo si vsi kupili enake majice, na katerih je pisalo A smile from Transilvania. S čolnom smo se peljali tudi po delti Donave, kjer nam je prijazen lastnik čolna dal ogromno školjko. Videli smo meni najljubše ptice pelikane in neke čudne race, ki so se zelo hitro, a čudno premikale po vodi. Tu se je naš izlet začel počasi zaključevati. Domov smo se vračali čez Srbijo, kjer smo jedli čevapčiče.

Meni so bile počitnice zelo všeč, a kaj, ko so tako hitro minile. Mislim, da bi morali uvesti tri mesece poletnih počitnic, tako kot v Romuniji.

Loti Leban, 8. b

PO SLOVESU

Julij 2018. Ravno sem prišel domov z Debelega rtiča, kjer sem bil štirinajst dni v koloniji za astmatike. Ko sem prišel nazaj, je izginil naš muc Muki. Po treh dneh je prišel nazaj. Peljali smo ga k veterinarju, da bi videli, če je kaj narobe. In je bilo. Muki je imel okvaro ledvic in le še štirinajst dni življenja. Jokanje.

Obžalovanje ... Tudi starša sta bila žalostna.

17. 7. sem odšel v kolonijo v Piran z mojim prijateljem Žigo. Poskusil me je potolažiti z vsemi močmi. Vidite, v takih situacijah se pokaže pravi prijatelj.

23. 7. - pol desetih zvečer. Pokličem mami in jo vprašam, kako je kaj z Mukijem. Pove mi, da so ga dali uspavati. Rečem ji, da grem raje spat, a sem eno uro sedel in

bil v stanju globokega mišljenja. Le eni vzgojiteljici je bilo mar in od takrat sva še kar v stiku.

Smrt Mukija sem čez čas nekako prebolel, a življenje me očitno še ni dovolj prizadelo. Muc Fiti, ki je k nam prišel na deževen dan julija 2017, je bil najmanjši in najbolj prikupen.

Ko pa sem se 6. 9. odpravljaj v šolo, pa me je sosed obvestila, da naš muc povožen leži na cesti. Grem pogledat. In res. Fiti leži na cesti, ves krvav. Sploh ne morem opisati, kakšne občutke sem imel. Mi je pa ena misel hodila po glavi:

»Mi smo jima dali hrano, vodo, streho nad glavo, ljubezen... življenje pa nam ju kar tako vzame. Nepošteno.«

*Njih morda res več ni, a spomini na njiju
živijo še naprej.*

Miha Leskovšek, 8. a

UČENCI 1. A SO RAZMIŠLJALI O PREŽIVLJANJU POLETNIH POČITNIC:

JAKOB Z.: Na morju bom plaval, se potapljal. Najeli bomo čoln, da se bomo vozili po morju.

MANCA: Vozila se bom s supom, odšli bomo plezat, obmetavali se bomo z vodnimi baloni.

URBAN: Kopal se bom na Gorenjski plaži.

ALEN: Na morju bom s sestrnico v globoki vodi iskal školjke.

JAKOB H.: Komaj čakam, da bomo jedli ribe, se potapljali in jedli sladoled.

JAKOB S.: S prikolico bomo odšli na morje, kjer bom lahko skakal s pomola.

STEFAN: Šli bomo v Grčijo, kjer se bom lahko vozil z BMX-om.

MATJAŽ: Šli bomo na Lošinj. Jedli bomo sladoled in kokice.

LARA: Med počitnicami bom šla na morje in na Dolenjsko.

DAVID: Komaj čakam počitnice, ker bom šel na morje, kjer bom plaval in jedel sladoled.

JULIJA: Na bazenu se bom kopala, jedla bom sladoled. Bilo bo super, ker ne bo naloge.

NEVA: Komaj čakam počitnice, ker bom šla v šolo na počitniške delavnice in doma bom jedla sladoled.

MATIC: Šel bom na morje, kjer bom jedel sladoled.

IZA: Med počitnicami bom na morju in na bazenu. K sestrični bom šla prespat.

RIKA: Na morju bomo imeli pižama žur. Tam se bom potapljala in iskala školjke. S starši bomo šli še plezat v Italijo.

TAJA: Komaj čakam morje, ker bom tam lahko sama kuhala, skakala bom s pomola in iskala školjke.

LOVRO: Komaj čakam, da bom odšel na morje. Mamici bom med počitnicami pomagal kuhati kosilo.

BRINA: Komaj čakam na morje, ker bom lahko veliko časa z očijem.

Ajda Švab Kavčič 1. b

Katja Valjavec, 1. b

ŠOLSKO GLASILO MOSTOVI

MOSTOVI
Glasilo Osnovne šole Križe.

Lektoriranje Simona Bertoncelj.

Urednici: Simona Bertoncelj in Andreja Poklukar.

Slike: delo učencev OŠ Križe

Oblikovanje in prelom Nataša Dovžan Markelj.

Šolsko leto 2018-19